

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Fiilor, fiilor, pace vouă, o, pace vouă! Ce mult doresc să am cu cine să grăiesc pe pământ, să vin din cer în slavă de cuvânt și să aibă cine să Mă aștepte, să-Mi audă cuvântul, ce mult doresc! O, ce dulce Mi-ar fi să Mă afle și să Mă dorească pe pământ cu ei cei ce-Mi află cuvântul, ce mult doresc!

O, cine să mai aibă timp pe pământ de dragoste de Dumnezeu, de venirea Mea, de întoarcerea Mea cea vestită prin Scripturile cele de acum două mii de ani că se va împlini și că voi veni așa cum M-am dus spre Tatăl după scularea Mea dintre cei morți, după biruința Mea asupra lui satana, care s-a crezut o clipă biruitor când slugile lui M-au pironit pe cruce, dar apoi s-a înspăimântat când și-a văzut zguduită împărăția și apoi învierea celor de sub stăpânirea sa timp de cinci mii de ani?

O, pace vouă, fiilor! Mă aplec să vă mulțumesc cu aplecare că voi Mă așteptați, că voi Mă primiți la voi și-Mi gătiți popas când vin cu sfinții ca să petrecem cu voi aici, unde Eu, Domnul, v-am gătit loc, ca acolo unde sunteți voi să fiu și Eu.

Iată sosirea Mea cu cei din cer la voi și cu masă de cuvânt de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, că este scrisă în calendar zi de sărbătoare pentru ea și pentru biruința ei asupra lui satana, vrăjmașul creștinilor, căci ea, mama Mea, e cel mai aprig vrăjmaș al vrăjmașului satana, bătrân de șapte mii de ani acest vrăjmaș, care s-a așezat între om și Dumnezeu ca să-l tragă pe om de partea lui, ca să-l asculte omul pe el, nu pe Dumnezeu Făcătorul omului!

Iată, vrăjmașul dragostei de Dumnezeu s-a amestecat în lucrarea cea de la început a facerii cerului și a pământului și a omului și iată-l câtă dușmănie varsă el, câtă despărțire între om și Mine lucrează el tot timpul, de atunci și până azi și până mâine și se crede biruitor, dar acum îl arde cuvântul Meu cu care vin și merg din loc în loc peste pământ ca să împlinesc după două mii de ani această scriptură scrisă să vină și să se umple de glasul Meu pământul tot și să-l birui pe satana de peste tot cu toată lucrarea lui potrivnică dragostei de Dumnezeu în oameni, o, și va fi zdrobită curând această lucrare potrivnică dragostei dintâi, dragostea cu care a făcut Dumnezeu cerul și pământul și omul și toate pentru om.

O, iată de ce am venit și vin cuvânt pe pământ! Plânge duhul dragostei dintâi, care și-a pierdut locul din om. Plânge facerea toată după omul care a pierdut dragostea cu care a făcut Dumnezeu cerul și pământul pentru om. O, cum să-l întorc pe om la dragostea pentru care a fost el zidit de Dumnezeu?

O, omule, întoarce-te, întoarce-te la dragostea dintâi, la taina și lucrarea pentru care ai fost zidit de Dumnezeu! O, întoarce-te! Vreau să te ajut să poți. Te-a păcălit satana la început ca să te cadă în dragostea de păcat, și aceasta s-a întâmplat fiindcă n-ai avut grijă să ascuți de cuvântul Meu de peste tine și ai ascultat de glasul vrăjmașului Meu și al tău și i-ai dat ființă prin neascultarea ta. Când te-am zidit și te-ai văzut mare te-ai îngâmfat și te-ai dorit deasupra lui Dumnezeu, și s-a ivit atunci duhul cel potrivnic și s-a încuibat în îngerul cel mare, care te slujea din partea Mea și s-a voit cu tot cu tine deasupra Mea și s-a întâmplat căderea cea mare a ta și a lui și a îngerilor care te slujeau, și de atunci și până azi nu s-a mai sfârșit lupta. Dar acum două mii de ani am coborât Eu, Fiul lui Dumnezeu Tatăl, am coborât pe pământ și am luat trup de om ca să-l biruiesc pe satana din om și să plătesc tributul răscumpărării tale, o, și încă de atunci am spus că a fost judecat stăpânitorul cel vrăjmaș al acestei lumi străine de dragostea de Dumnezeu, dragostea dintâi, cu care am zidit lumea pentru care M-a dat Tatăl să fiu zdrobit de om prin crucea pe care am fost ținut în cuie ca

să-Mi dau Duhul și să pot să merg să-i scot din iad pe cei zdrobiți de moartea cea de la păcatul omului întâi zidit, o, și de două mii de ani s-a ivit antichrist cuibărit în duhul îngâmării omului căzut din Dumnezeu prin păcat, căci omul prin păcat cade, iar slugile lui antichrist luptă acum în forță să șteargă numele Meu de pe pământ și din oameni, dar îi vestesc că zdrobirea lui satana și a slugilor lui va fi cu mult mai rușinoasă ca acum două mii de ani, căci cuvântul lui Dumnezeu vine cu putere ca o sabie care taie la amândouă capete, iar Eu, Domnul, Îmi voi răscumpăra vremea omului pierdut în vreme și biruința Mea cea cu slavă mare acum, căci tainic lucrez, tainic Îmi ocrotesc mersul și împlinirea cuvântului, și le spun slujitorilor duhului potrivit să se aplece și să se facă creștini mai înainte de pedeapsa cea rușinoasă a celor potrivnici lui Dumnezeu, și să nu uite că merg cuvânt peste pământ, și cuvântul Meu așează împărăția Mea și nunta cea dulce dintre om și Dumnezeu, căci omul se va întoarce la Dumnezeu, la dragostea dintâi.

O, omule, nu vei mai avea altceva de făcut, căci toate cele potrivnice nu vor mai fi și va fi numai cuvântul lui Dumnezeu și împlinirea lui, căci așa este scris, iar tu întoarce-te, întoarce-te la dragostea dintâi!

Fiilor, fiilor, ce fericiți vor fi cei ce au ales și au lucrat cu Dumnezeu pe pământ! Aceia vor fi cunoscuți de Dumnezeu și de sfinți, și așa a fost mereu cu cei iubitori de Dumnezeu, căci li s-a făcut în cer primirea ca unor prieteni bogați de lucru sfânt, de mare trebuință în cer apoi lor. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie defăimați, batjocoriți, vorbiți de rău, și sunt între aceștia dintre cei care dinadins caută acestea peste ei, căci Eu, Domnul, am fost batjocorit, biciuit, scuipat, palmuit, disprețuit, o, și numai așa îl poate omul birui pe satana, căci altfel cade, bietul de el, în păcat și în bucuria cea de la păcatul înșelător asupra omului căzut din dragostea lui Dumnezeu, căci sunt împrumutate de la diavol toate aceste bucurii vremelnice, și sunt lipsiți de darurile sfinte cei ce se înfruptă din păcat, de vreme ce ei nu știu să rabde și să fie defăimați și biruitori prin aceasta ca și Dumnezeu, ca și sfinții Lui.

E păcătos omul, bietul de el, și îi trebuie duh umilit să aibă ca să-și vadă păcatele sale tot timpul, nu pe ale altuia, căci fiecare va sta cu viața lui înaintea tronului lui Dumnezeu. O, dar tu, omule, nu ai duh umilit, și nici umilire din părți nu ai și nu vrei să ai, o, și nu ai cum să-ți privești păcatele și să te căiești din vreme, căci tu ai dor de tine însuși și dai să fii de partea ta mereu, să te ții bun și drept în fața semenilor tăi, o, și cu așa purtare a ta vei merge înaintea Domnului, dar acolo nu se potrivește omul cel cu părere bună despre sine, ci numai cel umilit, numai cel care se teme de Domnul pentru multele lui păcate, dacă are cu ce duh să și le înțeleagă ca vrăjmași ai mântuirii lui.

Prea mult te gândești la tine, omule, prea mult ții la tine și se vede aceasta! Se vede cât de mult ții seama să-ți fie bine ție și lași la urmă pe aproapele tău și starea lui, și aceasta pentru că vrei să ai dreptate tu. O, prea mult ții la tine și de aceea te superi, te mârnești, te întuneci, te asprești când nu-ți cade bine ceva sau cineva sau un cuvânt sau o stare care vine să-ți încerce statura ta de creștin. Iubirea de sine însă nu te lasă să fii om al lui Dumnezeu, căci Eu am fost disprețuit, biciuit, nedreptățit și răstignit apoi, și așa am răbdat iubind.

Iată ce te învăț dacă vrei să fii după chipul și asemănarea Mea: nu-ți pierde vremea cu cel trufaș și ambițios pentru voia sa, pentru părerea sa! Lasă-l să-și facă voia dacă asta alege el, iar tu stai cu Domnul mărturisindu-ți păcatele în fața Sa. Și dacă-ți cere socoteală cel trufaș, spune-i că stai înaintea Domnului pentru ca să-ți ierte păcatele mărturisite, multe și grele ele, și lasă-l pe cel îngâmfat în mintea sa să stea, iar tu să stai cu Domnul în părtășie, nu cu omul să stai.

Fiilor, fiilor, luați pildă bună unii de la alții, luați de la cei mai tăcuți, mai măsurați la vorbă și la purtare bună, mai plini de dor de Dumnezeu, de cer. O, luați pildă de la cei sănătoși cu înțelepciunea lucrurilor și a stărilor și a întâmplărilor, de la cei mai cuminiți, mai sfinți, mai ascultători, mai tari în credință și în faptă, și așa veți fi frumoși și umiliți mereu.

O, rugați-vă tot timpul, fiilor! Rugați-vă să nu cădeți în ispită. Cei care nu au rugăciune cu aplecare înaintea Domnului ziua și noaptea, aceia își vor plânge lipsa de stat cu Dumnezeu de vorbă și de părtășie, o, și așa vor fi și dincolo de timpul de pe pământ, căci nici acolo nu vor avea parte de părtășie cu Domnul. Așadar, trebuie iubire, trebuie sculare de dimineață și scoală-te cu aplecare înaintea Domnului o clipă sfântă și dulce prin rugăciune, și numai apoi mergi la ale timpului tău pe pământ, că din tot ce faci tu pe pământ nu se adună în cer, ci numai statul tău cu Dumnezeu, numai timpul acela rămâne de partea ta ca să te întâmpine spre bucuria ta cea de veci, iar altfel trebuie toiag, trebuie bici ca să se teamă creștinul și să pornească rugăciunea cea pentru paza cea din toată vremea.

Rugăciunea ta să cuprindă în ea frica de Dumnezeu, întărită aceasta spre nădejde și grijă de viața cea veșnică, de petrecerea ta de după călătoria ta aici pe pământ. Așadar, îngrijește-te cu stăruință, fă-L pe Domnul doctorul tău aici, că acolo dacă mergi bolnav nu te mai poți însănătoși și rămâi cum te-ai dus. Iată, îți trebuie sănătate deplină, fire întreagă, pregătită aici și ținută din scurt și hrănită cu grijă multă ca să-ți ajungă pe vecii, și iată câtă lucrare, câtă hărnicie trebuie să dovedești pentru rugăciune, pentru statul tău cu Dumnezeu în părtășie și pentru ca să se învețe Domnul cu tine și să te cunoască bine și să nu ți se spună atunci: «Nu știi de unde ești!», și să te aibă Domnul de prieten al Său, și mai ales un supus copil al voii Sale pe pământ!

Fiilor, fiilor, ridicați spre cer rugăciuni, care vă vor întâmpina, că vai celor care nu au în cer rugăciuni strânse de pe pământ și zilele toate cu rugăciune înaintea Domnului! O, nu vor fi cu Hristos decât numai cei care Îl iubesc pe El, nu numai să facă voia Lui, ci să-L și iubească având părtășie cu El, vorbire cu El, să-I dăruiești inima, să-L dorești al tău să fie.

Dau aceste povețe ca să fie urmate de cei ce-Mi iau cuvântul de la izvor ca să fie ei apoi creștini împlinitori, nu numai să ia cunoștință de cuvânt, ci să aibă canon sfânt mai întâi de orice grijă și ocupație, și numai apoi să-și facă cele pământeste griji.

Omul se ia cu treburile zilei și uită de Dumnezeu, și până și creștinii care aleg calea sfințeniei, uită și ei de Dumnezeu, și pot cădea în ispite dacă-și uită datoria de creștin ascultător.

Celui căruia nu-i place lumina pentru faptele sale, acela nu are rușine nici de Dumnezeu, nici de oameni, și nici frică nu are de rodul faptelor sale, și are doar trufia de sine. Când cineva cade spre patima desfrânării, aceasta este pedeapsa cea urâtă pentru alte păcate, cum ar fi: nemulțumirea, neumilința, lenea, trufia, lipsa lui Dumnezeu din inimă și din minte, necredincioșia față de ceilalți, și apoi ascundere și apoi cădere spre slăbiciuni, cădere din sfințenie, o, și se umple apoi de tăciuni pe suflet și pe față și îi mânjește și pe cei din jur și îi ajută să-L piardă pe Domnul, și iată păcate din păcate, o, și de aceea trebuie duh de rugăciune, căci lenea pentru cele sfinte mai ales, e păcat de moarte acest păcat, o, și toți se încearcă cu el și nu se tem pentru ei înșiși, căci duhul rău stă la pândă pentru viața omului.

O, mama Mea, petrecem cu ei zi de serbare pentru tine, pentru pomenirea ocrotirii din partea ta a celor ce iubesc duhul rugăciunii și lucrarea lui. O, mama Mea, voiesc să-l iau pe om în dragostea dintâi și să-l scap de păcat, mamă. Voiesc plângând de dor să vrea cu Mine omul, mama Mea.

— *Îți știi suspinul, Fiule al lui Dumnezeu. Ai plătit viața cea veșnică a omului, și cu amar mult ai plătit-o, și nădăjduiești să rămâi cu omul de partea Ta și să-l ajutăm să poată el aceasta.*

Dragostea dintâi, ea îl poate sfinți pe om ca să-l aducă înapoi la Tine, Fiule Doamne. A căzut omul, și el nu știe de unde a căzut. A căzut din dragostea dintâi spre dragostea de păcat și stă așa căzut de șapte mii de ani. De atunci și până azi își face omul rost de miere prin păcat. Se unesc doi câte doi și se iubesc ei și petrec o vreme de miere și apoi se despart din pricina păcatului, care doar înșală omul, și-i zice omul lună de miere dragostei cea

dintâi a vremii păcatului cu care se îndulcește om de la om, și apoi se pierd în păcat cei doi și apoi se despart cei ce se îndulcesc cu păcatul și cu rodul lui, care se face amar și îl amărăște pe om.

Dragostea cea pentru Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu, dragostea dintâi, cea prin care a făcut Domnul cerul și pământul și omul, aceasta este dragostea, o, numai ea, nu și altceva este ea.

Te văd, Fiule scump, cum plângi și cum dorești și cum aștepti și strigi: „Omule, întoarce-te la dragostea dintâi!”.

Te doare neîntoarcerea omului, Te doare, Fiule scump. În luna de miere cum o numesc cu dor cei ce se unesc, și când nu se rănesc unii pe alții, o, e frumoasă viața lor atunci, iar clipele lor par dulci, dar își fac rost de dorințe cei ce uită de Domnul pentru vremea păcatului. În creștinism se numește dragostea dintâi, când fiii lui Dumnezeu laolaltă iubesc pe Domnul în duhul frăției, iar dacă ei își îngăduiesc păreri de sine și lipsa armoniei sfinte, pot cădea din dragostea lui Dumnezeu, iar Tu chemi înapoi pe cei ce nu se mai poartă frumos unii cu alții în turma Ta. Nu mai vor ei dragostea de cer și vor dreptate, vor întâietate, vor mulțumire de sine, iar Tu vii și spui: «Eu sunt blând și smerit cu inima!», căci dragostea dintâi are smerenie, are aplecare, are dor, are lucru mereu. O, numai Tu poți să le fii Păstor și povățuitor aproape celor care se aleg pentru Tine, pentru dragostea Ta, iar eu sunt cu ocrotirea pentru cei ce iubesc ca în cer pe pământ, și sunt cu paza mersului cel pentru lucrarea Ta de azi, pentru cetatea cuvântului Tău, pentru țara care Ne poartă cu duhul ca să meargă Dumnezeu cu cuvântul peste pământ și să-l aducă pe om înapoi, la dragostea de la început, cu care Dumnezeu a zidit lumea.

O, slavă Ție și venirii Tale din cer pe pământ cuvânt, Fiule Doamne! Iar eu rămân de veghe cu credincioșie pentru Tine, pentru cuvântul Tău, pentru mersul lui peste pământ, pentru poporul Tău care Te poartă, o, Fiule Iisus.

— O, mama Mea, grăiesc cu cei ce Ne poartă venirea și le spun lor așa: Voi să fiți deștepți ca în cer, fiilor. Nu sunt ai voștri, nu sunt ai acestei lucrări de cuvânt, nu sunt ai slavei venirii Mele pe pământ la voi, nu sunt ai acestui mare har cei ce au ascunderi de voi ca să ascundă în inima lor stările din ea, faptele lor neplăcute, și cu dinadinsul lucrând ei așa față de voi. Nu-i forțază nimeni, dar nu le va fi bine să aibă ascunderi de voi cu dinadinsul, căci Eu, Domnul, văd aceasta și nu-i pot însemna lângă voi și cu voi pe ei în mersul Meu cu voi și prin voi în vremea aceasta.

Dau veste din cer adusă și Mă scriu în carte cu ea și spun: Toți cei care au cunoscut acest cuvânt, întorcerea Mea de la Tatăl la oameni grăindu-le lor, toți cei care M-au descoperit cu ceea ce Eu, Domnul, cer să împlinescă cei ce iubesc pe Domnul, aceia nu vor da socoteală în fața scaunului de judecată fiecare la rândul lui, decât din dreptul acestei lucrări de cuvânt. Iar dacă ei se smulg din brațul Meu părintesc și din voia Mea cu ei, așa va fi cu ei, nu vor fi judecați decât din dreptul acestui cuvânt grăit, prin care am cerut urmarea Mea pentru cei care-Mi știu glasul strigării Mele, ca apoi să iubească ei pe Dumnezeu și să întărească turma Mea, și nu altceva să facă ei apoi.

Și iată, strig și lacrimez pe urma fiecăruia și strig și chem: Întoarce-te, întoarce-te, la dragostea dintâi, tu, cel ce știi cuvântul Meu, care așteaptă să faci din el viața ta cu Dumnezeu, viața Mea cu tine pe pământ și slava Mea cea multă cât cuvântul Meu, care curge din cer și plânge, și plânge după om! Amin, amin, amin.

1/14-10-2022